

ХІХ

Як віл в ярмі, отак я день за днем
Свій плуг тяжкий до краю дотягаю;
Немов повільним спалююсь огнем,
Та ярко бухнуть сили вже не маю.

Замерли в серці мрії молодечі,
Ілюзії криниця пересохла;
Різкі, сухі мої зробились речі,—
Пора худого жнива надійшла.

Худее жниво! Сіялось, мабуть,
Замало й ненайкращої пшениці.
А час не ждав! Холодні зливи йдуть,—
Важку ворожать осінь нам зірниці.